

Farkasdi Böszörményi Zoltán

Társkeres

Így kezdődött: váltam, ennek idestova már sok éve. Barátaim piszkálgattak: „Miért nem keresel valakit?” A válaszom egyértelmű és tömör szokott lenni: Mert elegendem van!

Aztán tele lett a tököm az egyedülléttel, és elhatároztam, teszek valamit annak az érdekében, hogy ez az állapot változzon, legalábbis valamely irányban elmozduljon. Azt mégsem várhatom a gyengébbik neműektől, hogy az utcán a nyakamba ugorjanak „Rád vártam!” felkiáltással. Mivel ekkor tájt sokat dolgoztam, esélyem sem volt arra, hogy valahol, valakivel, valahogyan, megismerkedjem.

Már majdnem feladtam. Ekkor eszembe jutott az újsághirdetés. ”Ez a megoldás! Na, azt azért mégsem!” Nem volt annyi bátorságom, hogy feladjam a hirdetést. Szégyelltem magam. Láttam efféle hirdetéseket az újságokban.

Siettem az újságoshoz.

- Csókolom, egy megyei lapot kérnék. Hány megyei lapja van?

Rám nézett. Szeméből láttam, hogy örültnek tart.

- Lehet még vagy kétszáz...

Jó a humora. ”At kell fogalmaznom a kérdésemet”- gondoltam.

- Izé – nyögtem és egyik lábamról a másikra álltam

- Hány féle helyi lapja van?

- Csak egy- jött a válasz. - Kéri?

- Igen.

Haza siettem. A társkeresés rovatban találtam egy telefonszámot. Tárcsáztam.

- Halló!

-Jó napot kívánok!

- Jó napot kívánok! Az újságban találtam ezt a számot a társkereső rovatban...

Bemutakoztam és bemutatkozott. Kérdeztem mi a foglalkozása? Miről kérdezzek egy ismeretlen?!

- Vezető vagyok.

Azt gondoltam, lehet, hogy szőke.

- Úgy érti sofőr?

- Nem - jött a válasz.

Akkoriban sofőrként dolgoztam. Ha már lúd... Belementem a játékba.

- Végre valaki, magam is vezető vagyok.

- Hol? – kérdezte.

- Egy nagyvállalatnál vagyok szállítmányozási osztályvezető. Kiskegyed, hol dolgozik?

Egy ismert bank nevét mondta, már nem emlékszem, hogy annak melyik részlegét vezette.

- Azon bosszankodom, néha be kell segítenem a humánerő gazdálkodásnál is - mondtam.

Az nem baj, engem is ide-oda rakosgatnak... De ebben az a jó, hogy tanulok, így tanulunk és...

- Ez igaz – igenelek, és izmosodó karomat bámulom.. - Megbeszélhetnénk ezt, mondjuk vacsora vagy legalább egy kávé mellett?

- Nézzük, csak- jön a felelet -, szerdán és pénteken meetingem van.

- Mije van?- kíváncsiskodom.

- Na, ne butáskodj! Tudod, hogy értekezlet...

- Aha. Most már tudom, csakhogy mi úgy ezt reggeli eligazításnak hívjuk. A főnököm akkor elmondja, mit hova kell vinnem, és hogy lehetőleg siessek. Merthogy sok a munka...

- Mit csinál?

- Hát... sofőr vagyok, egy kis cégnél...

El sem köszönt. Letette a telefont. Kevés humorral áldotta meg a teremtő...

Ha másért nem, a móka kedvéért felhívtam egy másik számot. A kölcsönös bemutatkozás után megállapodtunk az azonnali randevúban egy eldugott kis étteremben, valahol a város szélén. Távól minden kíváncsi szemtől. Kikerestem a ruhatáramból „a leg nem agyonmosottabb” pulóveromat és a legszebb nadrágomat. A randiig már csak egy óráam maradt, lapos pénztárcám miatt nem gondolhattam taxira. Rohantam. Egyszerre érkezünk. Ő egy hatalmas Peugeot 406-oson. Kezet fogtunk, bemutatkozunk. Bementünk az étterembe. Leültünk. Ő kezdte.

- Azért jöttem ilyen gyorsan, mert kétségbeesett volt a hangod.

- Kétségbeesett? – kérdeztem, és nem tudom miért folytattam. – Vacsorázunk?

Megkönnyebbülésemre kávé és vizet kért. Alaposan megnézett. Elnézését kérttem, hogy ilyen messzire eső helyre hívtam, meséltem az életemről. Nyíltságom látván ő is belekezdett a mondókájába. Megállapíthattam, hogy mindenkinek a maga keresztje nehéz. És még rátettem egy lapáttal... Nyílt a vendéglő ajtaja, úgy éreztem rögtön lefordulok a székről, meghűlt bennem a vér. Egy középkori cseh vitéz legenda jutott eszembe, aki annyira félt a haláltól, hogy lóhalálában egy sűrű, sötét erdőbe vágatott, ahol elébe ugrott a csontember és kaszáját suhogtatva mondta: „Tudtam, hogy ma kell, hogy levágjalak, és épp azon töprengtem, miként vegyelek rá, hogy ide gyere!” Az ajtóban ott állt családostól a feleségem legjobb barátja.

Találkozás

- Mikor érsz ide? - kérdeztem a volt férjemtől. Bántam, még a végén azt hiszi, akarok valamit tőle... Pedig nem.

A srácok viselkedése is ingerelt. Idegesített, mert várták.

- Mikor jön apa? – sajkózták kétpercenként. Talán nem is őt várják, hanem az ajándékot! Ez kissé megnyugtató. Régen magam is vártam...

- Hat órákor érkezik, azt mondta- próbáltam nyugtatni a gyerekeket.

A fiúk az ablak előtt ácsorognak. Egyik lábukról a másikra, állnak, nyújtózkodnak, hogy jobban lássanak, kezükkel tartanak ellent a nappali világosságának. Akár a napkeleti bölcsek a betlehem-i csillagot, úgy figyelik az úton haladó autók fényeit,

azoknak ujjmutatásától várják apjuk jövetelét.

Párát lehelnek az ablaküvegre.

- Mikor ér már ide apa?- kérdezi a nagyobbik.

Ragaszkodása meg sem lepett, apjával volt kicsi kora óta. Kicsi kora... hiszen még csak kilenc éves.

Emlékszem: együtt vasaltak, a „legény” csak zsebkendőt. Elégette az ujját. Persze lehordtam, a férjem.

- Hogy lehattél ilyen ostoba?- kérdeztem.

- Nincs semmi baj, piros lett az ujja – válaszolta – és a gyerekhez fordult. Máskor jobban figyelj!- és megpuszilta piruló ujját.

A pipogya. Amikor orvoshoz vitte ifjoncunkat, mindig ágynak esett, gyakran kapott valamiféle időszerű vírust. A kicsivel nem törődött, nyolchetes lehetett, mikor elment. Itt hagyott bennünket, az Annus mirabilis multával. Szerencsére csak a saját cuccaira tartott igényt! Néhány apróság maradt, hobbijának tárgyai. A régiségeit kiváltképpen szerette. Gyerekkorától gyűjtögette, órákig tudta nézegetni azokat a vacakokat.

A gyerek fejét telebeszélte kitalált mesékkal, amiket az ócskaságok köré szőtt. Legalább hallgatóságra talált. Majd elfelejtettem a látcsövét, a szüleitől kapta záróvizsgái elismeréseképpen. Nagyon féltette.

- Mit nézel? -szoktam volt kérdezni.

- A világot... közelebb hozza.

Hat óra. Torkomban a gyomrom. Nem bánám, ha történne valami.

A rohadt életbe, ideérhetne! Persze siet az óra tíz percet, ha elment, beállítom a pontos időre, fogadkozom magamban. A rossz érzés, a gombóc torkomban, mintha múlna.

Gyógyír.

Haladéket kaptam. Tíz percet. Az idő relatív, azt hiszem értem Einstein elméletét.

Két rövid dudaszó. Egy görcs vagyok. Hasat behúzni!

- Gyerekek, megjött apátok! Nyílik az ajtó.

- Sziasztok! Itt vagyok! Hiányoztatok.

Hogy puszilgatják egymást! Furcsa érzés... A fiúk az apjukon csimpaszkodnak.

- Apuka, megjöttél? Úgy vártunk! Hiányoztál! Hoztál valamit?

Aztán az ajándékok kicsomagolása után a kötelező kérdések: Mi újság az oviban, az iskolában? Barátok? Az ellenőrző? Mi volt a vacsora? Verekedés?

Szerencsétlen, miről kérdezhetne, hiszen kiesett a mindennapokból. Kérte ugyan, hogy írjak neki minden héten vagy legalább havonta levelet gyerekeink viselt dolgairól.

- Nekem, ne vezényeljen!

Elváltunk.

- Szia- fordult felém... a gyerekek miatt üdvözöltem.

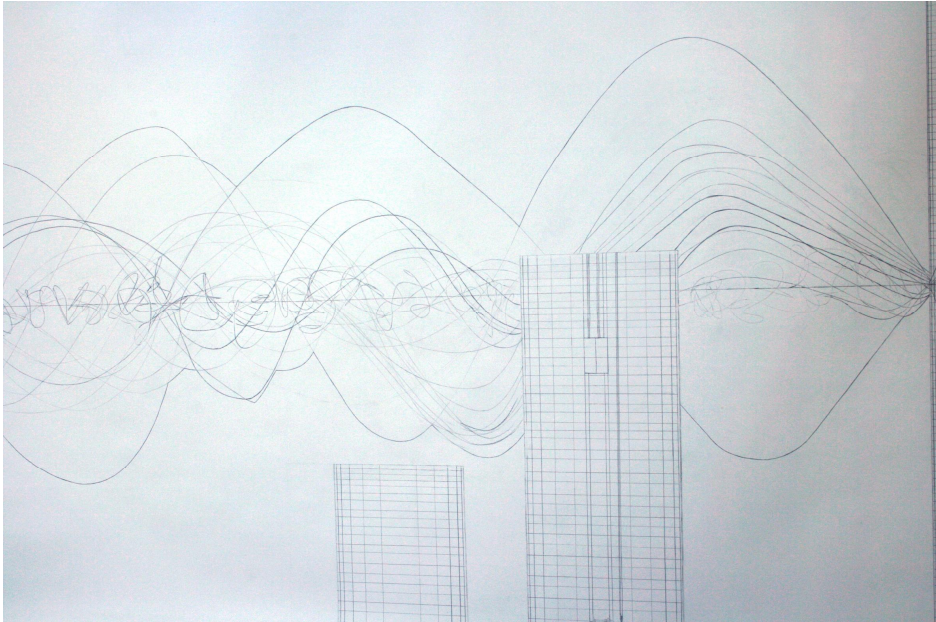
- Szépek a gyerekek, látszik a gondoskodás. Szófogadók? - kérdezte.

- Igen.

- Szeretnék valamit elvinni – rukkolt elő faramuci kérésével.

- Aztán mit?

- Csak a személyes dolgaimat... tudod, a pecabotok, látcső és a gyűjteményem. Itt maradtak, szeretném elvinni.
- Innét ugyan el nem viszel semmit! - kiáltottam a képébe.
- Elmentél, nem!? Mit akarsz?
- Hiszen... kizártál. Elzavartál. Az utcára kerültem – hebegte zavarodottan.
- Nem fogok pörlekedni – válaszolta szelíden.
Búcsúzott és elment.
Azt azért még utána kiáltottam az utolsó szó jogán:- Veled még veszekedni sem lehet.

Tóth Kati grafikája